

[Viggo Starcke.]

landbrugsvanskeligheder, som meget hurtigt kan udvikle sig til en alvorlig krise, er det danske landbrug ikke selv uden skyld i, idet det for længst burde have holdt op med at lytte til det, som partierne venstre og de konservative samt de radikales ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, har tudet dem i ørerne. Det er jo nemlig sådan, at det danske landbrug har fået dyr jord og høj gæld, høje skatter, høje driftsomkostninger, høj rente, og det er alt det, der forklarer, hvorfor landbruget rammes så hårdt ved en uventet prisnedgang. Det er spændt til sin yderste evne, fordi man i Danmark har valutarestriktioner, således at landmanden tvinges til at aflevere den valuta, han tjener hjem til landet ved sin egen produktion.

Det, som retsforbundet mener kan hjælpe det danske landbrug og hjælpe hurtigt, er at gøre jorden billigere, at nedsætte prioritetsgælden, at nedsætte skatterne, at give lavere driftsomkostninger, og når det er gennemført så at forlade den høje rentes politik. Man kan gå over til en fri valuta-handel, man kan gennemføre et sikkert og hæderligt pengevæsen, og dér har jeg den glæde, at retsforbundet og hele den massive majoritet inden for socialdemokratiet og det store flertal inden for det radikale venstre er enige om, at en løsning af jordspørgsmålet er påtrængende nødvendig, og at grundskyld vil give billig jord, vil give lavere prioritetsgæld. Dog er det beklageligt, at man aldrig har fået nogen medhjælp fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. Skytte.

Den amerikanske økonom Hazlitt sagde, at det land, der selv bringer sit pengesystem i orden, der først afvikler sin egen told og fjerner sine egne restriktioner, vil opnå alle fordele ved en toldunion eller et fri-handelsområde uden at få nogen af ulemperne.

Se, jeg har et ganske lille spørgsmål, som jeg gerne vil rette til den højtærede justitsminister. Det er et spørgsmål, som er blevet

forelagt mig af nogle private personer, angående cirkulære nr. 30 af 28. februar 1956. Det er et cirkulære, som berører navnelovgivningen. Da vi i 1904 fik navneloven, blev de familienavne beskyttet, hvis bærere i henhold til § 2 forbeholdt sig retten til navnet, og ved alle senere cirkulærer har det været understreget, at hvis nogen ønskede at tage et sådant beskyttet navn, så krævedes der, selv om den pågældendes mor eller bedstemor havde båret navnet, samtykke fra navnets bærere. Men denne bestemmelse er blevet ophævet nu ved cirkulære nr. 30 af 28. februar 1956. Og det spørgsmål, jeg gerne vil rette til den højtærede justitsminister, er: er dette cirkulære i overensstemmelse med loven? Det er ikke så meget af interesse for selve sagen, jeg spørger, som af interesse for lovens overholdelse, for er der nogen minister, som må have særlig forpligtelse til at overholde lovene, må det være landets justitsminister, og hvis justitsministeren mener, at en ordning som den, der nu er truffet ved dette cirkulære, er rimelig, kræves der ikke et cirkulære, men en lovændring.

Ellers vil jeg gerne sige til det parti, som den højtærede justitsminister og de øvrige regeringsmedlemmer tilhører, at socialdemokratiet står i en mærkelig situation, fordi det har, måske mere eller mindre mod sin vilje, været tvunget til at føre en politik, som ingen arbejder i dette land opfatter som en arbejdervenlig politik. Det kom særlig frem under arbejdskonflikten i fjor, hvorunder vi så det voldsomme modsætningsforhold, som herskede mellem arbejdere og fagforeninger på den ene side og socialdemokratiet og regeringen på den anden side. Vi så, hvordan tekstiltolden på forhånd havde opslugt alt det, arbejderne vandt i løn, hvordan tøjskatten, der var gennemført året før, praktisk talt har flået skjorten af fattigfolk, hvordan denne regering har ført en rentepolitik helt på tværs af de løfter, den gav sine vælgere ved det sidste valg, så man nu i Danmark under-